

ÎNVIEREA DIN MOARTEA PĂCATULUI

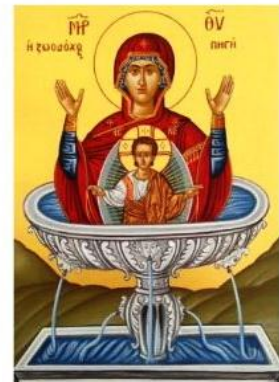
Înainte de învierea cu trupul, Mântuitorul Iisus Hristos a coborât la iad pentru a elibera din lanțurile morții pe cei aflați acolo. Aceasta arată că singura cale de a ieși din existența noastră de iad și de moarte este coborârea lui Hristos în viața noastră. El coboară însă numai dacă și permitem acest lucru, dacă ne deschidem prezenței Lui în existența noastră. Hristos pătrunde în viața noastră și ne scoate din diferitele forme de iad și de moarte, făcându-ne părtași Învierii Sale. „Cel ce crede în Mine are viață veșnică”, spune Hristos. Credința este fundamentul viețuirii adevărate, cuprinzătoare și dătătoare de speranță. „Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pânțele lui”, ne încredințează Mântuitorul nostru. Această apă vie - Duhul cel Sfânt - adapă sufletul însetat de lumină al omului, umplându-i viața de sens. Învierea noastră din starea de moarte sufletească se împlinește prin duh neîncetat de pocăință și cuget de smerenie. Vederea propriilor slăbiciuni și păcate îl așază pe om în mâna lui Dumnezeu, Care îi vindecă rănilor sufletești. Are loc o adevărată înviere. „Doamne, Tu învii pe cei a căror conștiință s-a stins și întorci la frumusețea cea dintâi sufletele care o pierduseră fără nădejde”, rostește rugăciunea Bisericii. Asemenea fiului risipitor, omul revine, prin pocăință, la starea de demnitate, libertate și înviere. „Mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat”. Deplinătatea smereniei sale premerge deplinătății învierii în care este îmbrățișat. Starea de smerenie îl ajută pe om să vadă în semenii săi, nu slăbiciunile lor, ci chipul lui Dumnezeu. Astfel, este eliminată o

sursă inepuizabilă de conflicte, neînțelegeri, frustrări și nemulțumire. Redescoperirea sensului vieții, a luminii și a bucuriei din suflet se împlinește și prin căutarea liniștii lăuntrice și a celei exterioare. Ieșirea din confortul și zgomotul zilnic aduce pacea lui Dumnezeu în minte și în inimă. Se alungă, astfel, moartea din minte, întunericul din cuvânt și confuzia din atitudine. Într-o asemenea minte curățită, Iisus Hristos își face sălaș și puterea Învierii Sale aduce pacea și bucuria după care omul tânjește atât de mult. Omul cu dreaptă credință, arătată în rugăciune și în dragoste, în pocăință și în smerenie, răzbate mai ușor în viață. Ispitele, necazurile, suferința sau unele neîmpliniri nu se transformă în deznădejde sau în lipsa totală de sens, ci în lumină în viață. Într-un suflet credincios și smerit, chiar dacă apar clipe de întuneric și de iad, Hristos coboară cu puterea Învierii Sale și-l ridică. Bucuria reapare în suflet și omul trăiește din nou starea de împlinire și de pace. În aceste zile de Înviere, să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască statornicie în credință, putere în rugăciune și dragoste, cuget de căință, smerenie și liniște sufletească. Acestea creează spații de lumină și libertate în viața omului pentru că în ele se află puterea Învierii lui Hristos. Din această putere să hrănim sufletul nostru. al familiei noastre. al Bisericii.

Mijlocirea tămăduitoare a Maicii Domnului

Învierea lui Hristos ne descoperă că moartea ce ne sta în față nu este ultimul cuvânt al vieții noastre. Lumea aceasta nu este singura realitate a vieții noastre. Este prea puțin și prea sărăcăcios față de ceea ce suntem chemați. Suntem chemați la Înviere, suntem chemați să trăim în această lume cu încredere în Dumnezeu, cu blândețe și în smerenie. Pentru că „cei blânzi vor moșteni pământul”. Viața noastră este o pregătire ca să înțelegem cu adevărat Învierea lui Hristos și dragostea lui Dumnezeu pe pământ. Hristos ne-a propovăduit cele ale Învierii, puterea blândeții și a smereniei. După cum știm, Domnul, pe pământ, S-a aplecat și asupra suferințelor oamenilor. Domnul, care ne-a vestit că are grijă de fiecare fir de păr din capul celor care cred în El și a vădit încă de pe pământ cu câtă grijă caută spre cei ce nădăjduiesc în El. În vinerea Săptămânii Luminate, prăznuim o asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu, săvârșită prin Maica Domnului, cea atât de aproape de suferința neamului omenesc, cea atât de aproape de cei care își pun nădejdea în ea. Aghiazma, săvârșită cu credință în numele Maicii Domnului și în numele lui Hristos, ajută pe toți cei ce beau dintr-însa. Prin apa sfințită aflăm, nu doar vindecare de neputințele și slăbănogelile noastre trupești, ci mai ales, puterea de a ne duce credința mai departe, puterea de a mărturisi cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegem că puterea sfinților nu este doar blândețea sau pacea pe care ni le-au dat în această viață, ci în veșnicie, ele se revarsă asupra celor ce rămân în legătură cu ei și vor ei înșiși să se sfințească. Maica Domnului continuă să fie în legătură cu toți cei ce o slăvim și o cinștim și cu toți cei care, după pilda vieții ei, spun lui Dumnezeu: „Iată, roaba Domnului, fie mie după Cuvântul Tău”. Viața aceasta nu ne este dată ca să ne înmulțim desfătările, nu ca să ne căutam o mărire a slavei de pe pământ, nu ca devenim niște oameni duri sau autoritari, ci ca să înțelegem chipul blândeții și al smereniei și să putem devenim noi înșine izvor de bucurie celor din jurul nostru. Ne adunăm la slujbe, pentru ca toate binecuvântările pe care le primim să lucreze în sufletele noastre și, plecând de aici, să trăim mai încredințați de purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Să ne ajute bunul Dumnezeu și Maica Domnului, în ziua în care facem pomenirea acestei preaslăvite minuni a Izvorului Tămăduirii, să păstrăm această pace și bucurie a Învierii lui Hristos, să o purtăm în inimile noastre și nimic din grijile și fricile acestei lumi să nu ne poticnească în credința neclintită în Domnul nostru Iisus Hristos! Să ne dea Dumnezeu nădejde în toate zilele vieții, să înmulțim binele în casele noastre și atunci binele pe care-l așteptăm de la Dumnezeu se va înmulți în jurul nostru. Să nu uităm că binele desăvârșit, lumina și fericirea le așteptăm la întâlnirea veșnică pe care o vom avea cu Domnul nostru Iisus Hristos, cu Preacurata Sa Maică și cu toți sfinții. Să ne ajute bunul Dumnezeu, să ne încărcăm sufletele zilnic cu lumina sfintei Învierii.

„Nu vă potriviți cu acest veac, ci schimbați-vă prin înnoirea minții!” (Romani 12, 2)

De două milenii nu există o altă bună veste mai importantă pentru noi decât „Hristos a Înviat!” Și nu există un răspuns mai convingător de împărtășire a credinței drept-măritoare decât - „Adevărat a Înviat!”. Nu există pentru noi un eveniment mai important și mai plin de bucurie decât Învierea triumfătoare a Mântuitorului nostru. „Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe El”. (Psalm 67, 1). Aceste cuvinte ale regelui David se aud în bisericile noastre în noaptea de Paști și apoi în întreaga perioadă pascală. Din gura prorocului ele sună ca o dorință bazată pe încrederea ca așa și se va întâmpla, că va învia Dumnezeu și se vor risipi dușmanii lui. Iar noi le repetăm triumfător ca împlinirea profeției, care se întâmplă în noaptea învierii lui Hristos. Și imediat după aceste cuvinte urmează unul din cele mai minunate imnuri ale Bisericii noastre „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!”. Un imn în fața căruia cedează moartea, dispar răutatea și dezbinarea, iar sufletele noastre se unesc prin dragoste și milă. Trec ani după ani, secole după secole, se schimbă generații după generații, dar în fiecare an odată cu suflarea primăverii și trezirea naturii, inimile credincioșilor trăiesc bucuria Învierii lui Hristos-Mântuitorul. De sărbătoarea Învierii nimeni nu poate rămâne indiferent și în fața bisericilor noastre în această noapte se adună mii și mii de credincioși. Dorul omului după Dumnezeu, setea omului după lumină, foamea după viață veșnică sunt stările lăuntrice ale omului, care îl cheamă către Hristos, către Înviere. Rostind cuvintele „Hristos a Înviat”, noi de fapt mărturisim că am descoperit răspunsul la toate frământările sufletești. Că anume în această noapte suntem cel mai aproape de scopul vieții noastre, cel mai aproape de veșnicie. Învierea Lui Hristos nu este un eveniment petrecut în istorie, este esența vieții noastre, este ceea ce ar trebui să tindă fiecare. Căci și întreaga perioadă a Postului Mare a fost tocmai pentru această noapte, pentru ca să ne pregătim sufletul de o schimbare, să fim gata și de învierea noastră, învierea din viața plină de patimi și păcate către viața veșnică. Această taină a Învierii ne pătrunde cele mai adânci coarde ale sufletului și le preschimbă în bucurie adevărată. Iar cel pătruns de Sărbătoarea Învierii nu va mai putea fi nici trist, nici singur, nici cuprins de deznădejde. Biruința lui Hristos asupra morții transformă în biruința asupra întunericului din suflete, asupra greutăților și neliniștilor care de multe ori este o povară grea pentru noi. „Acum toate s-au umplut de lumină...și cerul, și pământul, și cele de dedesubt...” (Cântarea a 3-a din Canonul Paștilor). În sufletul care se umple de lumină nu mai au loc cele rele. Acum începe o viață nouă pe care Hristos cel Înviat ne-a dăruit-o tuturor, care vom crede în El. Să fim vestitorii acestei lumini, să fim vestitorii Învierii care să rămână pururea în sufletele noastre. „Privegheați! Stați tari în credință! Îmbărbățați-vă! Întăriți-vă! Toate ale voastre în dragoste să se facă!” (1 Corinteni 16, 13)

Hristos a înviat! ↔ **Adevărat a înviat**

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni, Marți 20, 21 aprilie	07:00- 10:00	Utrenia și Sf. Liturghie
Joi 23 aprilie	07:00 17:00	Utrenia și Sf. Liturghie Vecernia Hramului cu Litie
Vineri 24 aprilie	07:00- 11:00	Utrenia și Sf. Liturghie Sfîntirea mică a apei
Duminică 26 aprilie	07:00- 10:30	Utrenia și Sf. Liturghie

SIMBOLURI DE PAȘTI

Mielul are o semnificație deosebită în sărbătorile pascale. Să ne amintim că evreii au sacrificat un miel de Paști, în timpul lui Moise, și datorită acestui sacrificiu au fost eliberați din sclavia Egiptului și duși în Țara Făgăduită. Iisus Hristos este noul Miel pascal, care s-a jertfit pentru păcatele noastre și al cărui sânge a pecetluit Noul Legământ. Hristos, Mielul Jertfit, ne-a eliberat de sclavia păcatului și a deschis porțile către Țara Făgăduinței.

Ouăle reprezintă simbolul cel mai puternic asociat Sărbătorii Paștelui; vopsite în culori vii, ele sunt un semn al bucuriei. Oul de Paști simbolizează învierea: așa cum puișorul iese din coaja oului la o nouă viață, tot astfel Hristos a ieșit din mormânt la o viață nouă și veșnică. Romanii aveau o zicală: „Omne vivum ex ovo” („Orice viață vine dintr-un ou”); această expresie i-a inspirat pe primii creștini să folosească oul ca un simbol pentru noua viață veșnică câștigată pentru noi prin Patima, Moartea și Învierea lui Iisus Hristos.

Hainele noi au și ele o semnificație specială. În Biserica primară, creștinii care erau botezați atunci purtau haine albe. Această îmbrăcăminte albă este semn că persoana care o poartă a fost renăscută prin botez, eliberată de păcat, umplută de har și a primit demnitatea de creștin. Chiar dacă ceilalți credincioși care fuseseră deja botezați nu purtau veșminte albe, ei obișnuiau să îmbrace haine noi, pentru a arăta faptul că au înviat la o nouă viață prin rugăciune, post și pocăință în Postul Mare. Îmbrăcăminte nouă poate fi un semn exterior al reînnoirii credinței în Domnul.

Crinii albi sunt un adaos recent la sărbătorile pascale. În iconografia creștină, crinii au fost întotdeauna simbolul frumuseții, al purității, al sfințeniei. În Evanghelia după Matei, Mântuitorul face referire la crini: „Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia”. În unele zone ale țării, aceste flori sunt folosite în mod special pentru decorarea bisericilor cu prilejul Paștelui și simbolizează noua viață a lui Hristos Înviat.

Nemurirea sufletului

Sufletul trebuie să fie mereu curat, fără răutate și fără păcat, fiindcă doar așa el poate primi lumina binecuvântată a dragostei dumnezeiești. Doar așa sufletele noastre pot iubi și pot fi iubite. Sufletul trăiește veșnic și nu poate muri, căci este suflare din suflarea lui Dumnezeu, iar la Judecata de Apoi, sufletul iarăși se va uni cu trupul. În aceste vremuri de încercare, un copil a făcut un desen și i-a zis mamei sale: „Mami, am vrut să-i fac și eu ceva lui Iisus... Am făcut crucea galbenă, pentru că vine cu lumina sfântă și fondul albastru, ca ochii Lui”.

